

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön majus 28^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' t a r k a r u h a .

(Azaz történet.)

Midőn a' közel mult husvét innepeire Pesttől néhány órányira lakó nagy bátyám látogatására rándulnék, egy esős nap estvéje következő történet elbeszélésére adott alkalmat.

Nénikém újságokról kérdezősködvén nagy részvéttel hallgatá többi között a' budapesti álló-hid építhetése lehetőségéről általam közlött hireket; melyekre bátyám fejét csóválva kiálta: „hic labor, hoc opus!“ — Azonban hogy az illy tárgyról, melly kedves honfiainknak még csak agyokban van, beszélgetésünket másra fordítsam, kivevém bútoromból Honművészünknek e' folyó évi néhány példányát, 's ezen szókkal nyujtám nénikémnek: „e' legujabb divatképeket a' végre hozám magammal, ha talán azok itt nem találtnak, szemléléseikkel kevés időtöltésre adjak alkalmat.

„Divatképeket! — viszonyzá örömberegve nénikém — adja csak ide, hadd nézzem őket.“ — Az első és második kép a' vizsgálaton átlament; de midőn a' harmadik szám alatti képet vevé kezébe nénikém, a' pamlagon mellette ülő bátyám melljére borulván fennszóval kiálta: „kedves férjem!“ — 's egyet ohajtva külön tevé e' rézmetszvényt. — Alig futa keresztül a' többinek vizsgálatján, a' megjegyzettet ismét kezébe veszi, 's gondolkodásba merül ujolag mondván: „a' tarka ruha!“

Ezekután csend fogta-el társaságunkat; csak az ajtón tett lassú kopogás serkente-fel eszméletünkéből, 's bátyám fenn-szóval mondott „szabadot“; de szavára nem nyílt-meg az ajtó, hanem a' kopogás ismételtetett. Én nyugtalankodva ugrám-fel székemről, hogy látnám, ki volna a' kopogó; 's midőn megnyitom az ajtót, egy négy évű tarka ruhás kis leányka bukkant-el mellettem, ki alig végzé idvezléseit, nénikém által felszólíttatott, hogy dalolna valamit az uri vendégnek. A' kis gyermek azonnal elkezdé Csákány Lacziról szolló dalját, 's felém fordulván hiúsággal mutatja szép tarka ruháját. Minekutána helyes énekléséért őt megdicsérném, kérdém tőle, mi nevű, 's ki adta neki azon szép tarkaruhát. Ő bátran felele: „Rozinak hívnak.“ Nénikém ekkor közbe vágva mondá: „egy szegény árva leány.“

„„És illy divat szerinti tarka ruhában?“ — mondám én.

Erre nénikém így válaszolt: „kedves Bélám! ha tudná azon tarka ruha származatát, történetét, 's az azzal összekapcsolt bájos vissza emlékezetet, lelke velünk együtt öröm-zajra fakadna; tudom még a' kis Rozit is szíves hajlandóságára méltatná ruhájáért!“

Az előbbiekből már bőven értém, hogy a' tarka ruha bátyám házánál ereklje gyanánt tartatik; azért nénikémet megkérém, adna világosságot a' tarka ruháról, melly olly résztvevő emléken tartatik uri házánál. Erre nénikém bátyámhoz fordulván, kéri őt, ismeretné-meg velem az eredeti tarka ruha kalandját, mert ámbár mind kettőjeket ugyan, de nagyobb részben bátyámat érdekelné annak története. Im mondják-el helyettem tulajdon szavai:

A' mult század utósó, de leginkább a' mostaninak első tizedében számtalan háborús zivatarok boríták-el Európának tartományait, mellyekben sok ezer ember Mars mezején végzé dicső pályáját, míg mások nagyobb 's kisebb előmenetekben lelték meglegedésöket; én pedig részemről, Istennek hála! számtalan nyomorúságokat, 's inségeket — mint a' háborúk szüleményeit — meggyőzően, valódi házi boldogságomat találtam-fel.

1819-ik évben János cs. kir. főherczeg a' Cavilei győző fő kormányja alatt olasz országban vitézkedő seregénél katonáskodván, néhány sánczokban több század magammal hadi-fogságba esém, a' mellyben szenvedett inségek nagyobb részét te kedves öcsém! már ugy is hallád; itt elbeszélni tehát fölösleg volna; máskép is csak a' tarka ruha története levén czélja előadásomnak ez uttal elmellőzőm.

Ugy vélem, hatodik hete volt fogságomnak, midőn Chamberybe, Szabaudianak fő városába érkezénk, hol is a' minket kísérő örök parancsolatjából két nyugvó nap engedtetett. Másodnap egy tiszt jelent-meg lakásunkban (ha egy régi kolostornak omladványait annak lehet nevezni) meglehetősen német nyelven tudunkra adván, hogy e' városban egy hajdan ausztriai hadvezér (generalis) özvegye laknék atyjafijai körében, és az ide érkezett hadi foglyokat megvendégelni szándékozván minket a' városon kívül levő pajtájában akarna látni. — Erre a' „rangez vous“ parancsoltatván, a' ki közülünk bágyadt ereit csak összeszedhette, indult az ohajtott pajta felé, 's alig érénk oda, kiki közülünk kíváncsi szemmel kereste a' terített asztalt, mellynek szükségtelenségét azonban a' katona-élethez szokott hadvezérné igen jól tudta, és így csak néhány csinos kád, egy rakás fa-kalán, 's egykét borral töltött hordócska volt az egész készület, melly az ebédhez ide rendelteték.

Kevés várakozás után néhány szolgától kísért szekér jelent-meg. Erről nagy kosarakban levétetett először az apróbb 's nagyobb szele-

tekre metélt kenyér; azután pedig három nagy vasfazékban a' marhahús-lév. A' kádak tiszta ruhával kitörültettek, az apróbb szelet-kenyerek azokba tétettek, 's ezekre töltetett a' forró leves, 's így meg volt a' tálalás. Miután mindegyikünknek egy fa-kalán adatott, a' rég ohajtott leves-evéshez fogtunk, melly nélkül gyomrunk már hat hét óta szükölködött. Ez alatt a' szolgák hosszú gyalult deszkákon darabokra vágott marhanust, 's a' nagyobb szelet-kenyeréket dorozsák körül, mellyekből mindenkinek egy darab adatott. Mig így falatozánk, egy uri társaság jelent-meg a' pajta kapuja előtt; a' hordók csapra üttettek, 's belőlek négy szolga mint pinczér osztani kezdé a' bort; mi pedig rendben léptetve indulánk a' nektar-forráshoz, hol az uri vendégek székeken ülének; közülök jótevőnénk, a' fenn nevezett özvegy, nagy leereszkedéssel maga is billikomával osztá az italt, 's meg nem vethető német nyelven majd csaknem mindegyikünkhez szólván résztvevő szánakodással, mennyire lehetett, enyhíteni iparkodék sanyarú állapotunkat.

Nekem a' sors egy tarka ruhás szőke leányzó által rendelte adatni a' reám jutandó pohár-bort, mellyet én reszkető kézzel hófejér kezeiből kivevén jótevőnénk egészségéért üritém ugyan ki fenéig, de szívem és szemem kábultan függvén az azt adó gyöngy-alakon, még ezt is érezteté velem: „éljen a' tarka ruhás szőke is“! — Viszsa adván a' poharat, szemeink összetalálkoztak: ő az övét — mintha arczipulásoamat látni nem akarná — földre szegzé, én pedig, mivel utánam jövő pajtásom várva várta a' reá köszöntő poharat, bámulva 's egy különös érzéssel, mellyet kifejeznem lehetetlen, az uri vendégek előtt magamat meghajtván, nehéz szívvvel léptettem tovább, 's gondolatim szüntelen a' pajta-ajtónál foglalatatoskodó tarka ruhás alakon ábrándoztak.

Vége levén a' bor elosztásának, a' csoportból összebeszélt más öt társaimmal „éljen Ferencz atyánk! éljen a' szeretett hon —!“ kiáltása után, bajtársaim nevében is én köszöném-meg a' jó tartást, számtalan földi boldogságot kívánván jótevőnknek. — Miután ő még egy utósó Istenhozzádot inte felénk, uri vendégeivel kocsira ülven előlünk eltűnt; csak a' tarka ruhás szőke maradt hátra — úgy vélem az eszközök össze szedetése végett.

A' megkongult katonaharang jelt ada előbbi lakhelyünkbe vissza menetelre; én eddig, hol csak lehetett, mindig az első közt iparkodtam lenni: de most egy különös érzés legutóbb késztetett maradni; pedig csak azért, hogy a' tarka ruhát még egy két pillanatig tovább szemlélhessem. — Reám került végre a' rend, 's indulni kellett. Nagy szív-fájdalommal tekinték még egyszer a' pajta-ajtóra, mellyben a' szöszkét állani láttam, 's kalapom emelésével „élj örökre

jó lélek!“ idvezlést inték neki a' nélkül, hogy tudnám, mi lelte bel-seimet. — Ő pedig lilióm-kezevel viszonzá azt, mintha mondaná: „Isten veled, nem sokára látjuk egymást!“ — és szemeim elől eltűnt.

Másnap Lyon felé vettük utunkat, hol ismét két nyugvó nap engedtetett. — Lakásunk egy elhagyott régi kolostorba jutott. Én azon törekedtem, hogy azon osztályban kapjak helyet, melynek üvegtelen ablakai az utszára engedték a' kilátást, remélvén, hogy itt talán meglátandóm a' jövő 's menő néptömeg között a' tarka ruhás alakot, kihez mágnesként vont az érzelem. De hasztalan meresztém órákig szemeimet a' föl 's alá menő szépnevre; nem lelhetém-fel azt, ki után vágyódott szívem.

Innét tovább indulánk, Lyon utszájainak egy szöge, házainak egy ablakja se maradt vizsgálatlan. Mind hasztalan; mert az utósó ház elhagyásával reményem is semmivé lett.

Egykét nap mulva Lapalisse nevű város feletti dombon épült posta-ház 's egyszersmind vendéglő előtt kipihenés végett — megá-lítának minket óreink. Ugy vélem, hogy a' pihenést csak azért engedék, hogy az olcsó bor mellett a' reggelit kényők 's kedvők szerint költhessék-el ők is — mondván: „kinek köztetek pénze van, itt ihatik olcsó 's jó pohár bort bágyadt erejének helyre állítására.“ — Ki közülünk a' naponként járt négy „sou“- napi-dijból valamit félre tenni tudott, betért a' vendéglőbe. — Én részemről, ki az apró pénznek mindig esküdt ellensége valék, 's azt gyökeresedni zsebemben soha se hagyám, a' természet alkotmányainak szemlélésével megelégedvén, a' vendéglőbe vezető lépcsőkre ültem kérvén az izzó napot, erősitené bágyadt tagaimat élesztő sugaraival. Illy helyzetben szemeimet időtöltés végett a' szép térség, de főképp az itt elnyúló lyoni ország-uton vágató kocsisok szemlélésében legeltetém.

(Végzet következik.)

I N N E P L É S.

Pélföldi Szentkereszt század-ünnepe. *(Végzet.)*

Eredetileg ezen helyen, ha a' szántás alkalmával kivájt több téglá alakú 's más építvényi anyagokból szabad itélni, hajdan Pélfalva létezhetett. Egyébként pedig a' szomszéd lakosokra ősi hagyományként maradt néprege szerint (mert illy regéket majd minden dombról hallhatunk), midőn egykor néhány pásztorok, a' szomszéd Bajóthiak — kik ezen pusztát földes uroktól régtől segedelműl birják — juh-nyájaikat itt legeltetnék, szokásuk szerint pedig délben a' forráshoz itatni hajtának, látták juhaikat egy csoportba seregleni. Figyelmet gerjesztő bőgéseikre a' pásztorok egyike szétkergető szándékkal hozzájuk közelítvén észreuvé, hogy azok a' forrás tövében

egy gödröt kapartak lábaikkal, melyben a' vizsgálat után egy csinos alakú keresztet leltek, 's azt az illető földes urnak bemutat-ták, ki ennek emlékéül építtette volna ezen szent magányt. Azonban igaz-e ezen regének tartalma — homály burkolja azt. Mindazáltal bizonyos: hogy a' pélföldi pusztá 1388-ik esztendőben Zsigmond király alatt jött az esztergomi érsek birtokába a' vele szoros szomszéd-ságban levő Berényvárral, melynek mostanában csak helye látszik. Később gróf Esterházy Imre, ama buzgó adakozású és példás életű esztergomi érsek, 1735-ik esztendőben építteté a' főlebb említett templomot, 's mint az e' templom előtt mai napig is látható alap bizonyítja, öt remetének, kiknek egyike mindenkor misés pap volt, lakást építtetett *), 's azt bőkezűségéből esztendőnkénti segedelemmel ellátván, a' templomot szent kereszt tiszteletére szentelte; évenként három bucsút rendelt (virág-pénteken, szent kereszt feltalálása, és magasztalásakor); a' hivek ajtatosságának öregbítésére pedig Krisztus keresztjének váltságos ereklyéjét megszerezvén nyilvános bucsújáró helylyé tette.

1761-ik esztendőben Móríc z János, ki előbb szent Ferencz szerzetében állott, 's 1750-ikben misés-pappá szenteltetett, minekutána Berenkén (a' vácsi püspöki megyében) 10 esztendeig remetéskedett volna, ide (Pélföldre) helyeztetett, hol Barna Simon, Blaskó Miklós, és Nagy Gellért társaival tölté magányos életét, kik egyszersmind a' tanító nélkül szükölködő szomszéd falubeli gyermekeket oktatták. — Később ezen szent hely ország szerte elhíresedvén nagyobbodott a' bucsújárók száma is. — A' spanyol születésű Varela János, a' Nazarenusok szerzője, 1761-ik esztendőben boldog emlékezetű gróf Barkóczy Ferencz akkori esztergomi érsekhez intézett több rendbeli esedezéseire megnyeré, hogy az érsek javain, 's nevezetesen Pélföldön, néhány társaival letelepedhessék; hova 1763-ikban Quiroga József guardian, Müller Venczel, Weiskirchner Lőrincz és Ignác z misés papok öt nevendékeikkel Varela János szerzőjek kíséretében meg is jelentek. Varela néhány hónapi itt mulatása után vissza tért, és nem sokára Ferrarában meg is halt. — 1764-ikben építtetett számukra a' nagylelkű érsek 11 szobát, nagy ebédlőt, konyhát, és sekrestyét, az az, a' mostani kolostort. 1771-ik esztendeig volt ezen hely Nyerges-Ujfalu filiálja; midőn a' lakosok plebánust kértek magoknak 's ezen plebaniához csatoltatott. 1777-ik esztendőben királyi parancsolat utján eltörültetvén a' Nazarenusok szerzete, egyedül az engedteték-meg nekik, hogy átváltoztatott öltözetben itt végezhes-

*) Mint a' templom bal oldalán függő képen is látható.

sék hátra levő napjaikat. Weiskirchner Lőrincz zárá-be társai szemeit, kire még a' most élők közül is néhányan emlékeznek, és őt ügyes gyógyászai 's fűvészi tudományairól dicsérik. Holta után a' szent Benedek eltöröltt rendéből volt itt egy segéd-pap, kinek a' szerzet helyre-állításaakor lett visszahivatása után illyet az esztergomi fő megye rendelt ide; a' templom ügyét pedig a' Nazare-nusok eltöröltetése óta az esztergomi érseki uradalom viszi.

B.....

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Rendkívüli jelenetek. (Folytatás.)

Zalusche nevű faluban, melly a' Nagy-malczye uradalomhoz tartozik a' lemergi kerületben, 1797-ben valamelly Mulik János szegény parasztnak felesége, 34 esztendőskorában, december 12-ikén egy leányt szült, 13-ikán pedig estve 2 leányt 's egy fiút, összesen tehát 4 magzatot. Az anyának egészségi állapota 's a' magzatoké megvizsgáltatott az urasági sebész által, ki azt tapasztalá, hogy a' természetnek rendkívüli erőtetése által sokat szenvedett ugyan az anya, azonban reménységet adott helyreállítására. Három ezen gyermekeknek a' közönséges $\frac{5}{4}$ rőf nagyságot elérte, a' 4-dik azonban csak $\frac{1}{4}$ rőf volt. Legcsudálatosabb az, hogy mindnyájan életben jöttek a' világra; azonban 2 leány két nappal születésük után meghalt, a' harmadik negyed napra, a' 4-dik végre 8 nap múlva 's pedig az első szülött gyermek legkésőbb. Az anya egészen fellábalt betegségéből.

December 8-ikán 's 9-ikén 1800-ban, Bohuslawitz nevű faluban a' liechtensteini Butschowitz uradalomban, Victorinn Rosina, egy bognár felesége, életének 41-dik évében 's házassága 22-ikében, midőn már az előtt 11 magzatot hozott volna a' világra, 's mellette kis és gyenge termetű asszony volt, 5 gyermeket szült egyszerre. Az első szülte dec. 8-ikán estve felé, ugyan az nap 11 óra után a' 2-ikát 's 3-ikat, dec. 9-ikén egy órakor a' 4-iket, 's öt órakor az 5-iket 's utósót. A' négy első élve jött a' világra, az utósó azonban halva, mind összesen jól alakulva 's fél rőf nagyok. Három közülök fiú gyermek volt 's kettő leány; hárman a' plebánia templomban kereszteltettek-meg, 's az egyik, mivel gyengének látszott, csak a' helybeli káplánságban. Azonban dec. 9-ikén mind a' 4 élő gyermek meghalt, 's az anya követte nyomban őket dec. 13-kán estve, melly napon, daczára minden alkalmazott módnak, gyógyíthatlan bélgyulladás oltá-el örökre élte világát.

Octoberben 1797-ben dögleletes nyavalya támadt a' macskák közt Bécsben, melly okozá, hogy 400-nál több esett áldozatul. Ezen mirigy főkép dühösködött november hónapban. A' macskák egyszerre szomorúak lettek 's elveszték étvágyukat, feldagadtak, zöld epét hánytak, olyan ürülésök is volt, 's néhány nap múlva felfordultak a' nélkül, hogy veszettség jeleit adták, vagy valamit megtámadtak volna. Bennek az epehólyagot setét epével igen megtelve találták, a' beleket 's lépkeket pedig gyulladtaknak. Ezen nyavalyának azonban az emberekre semmi befolyása nem volt.

A' bujdosó sáskák pusztító serege, melly török országból, 's eredetkép, mint gyanitni lehet, Arábiából 's Egyiptusból érkezett-meg, július 22-ikén 1799-ben meglepé az újorsovai és suppaneki földeket a' Duna mellékében egész Heselinczaig. Az oda rendelt határ-őrök 's a' falusi nép jul. 24-ikén összegyűlt, hogy ezen kártékony insectumokat füst és tűz által üzzék-el 's pusztítsák-ki. Az úzóbe vett sáskák Budán keresztül választák útjokat, 's jul. 28-ikán 10 orától reggel kezdve éjjeli 12 óráig rendkívüli számban szállongtanak. Azon házakban, mellyeknél nyitva állottak az ablakok, egyenesen a' szobákba repültek, 's még más nap is terítve voltak ezen férgekkel az utcák.

Majus 21-kén 's 22-ikén 1798-ban Grobnik vidékében Fiuménál olly kemény borea- (éjszaki) szél dühösködött, hogy a' legéltesb emberek sem emlékeztek hasonlóra. Az erre következő déli szelek sok esővel csak még annál inkább nevelék a' már kész bajt. Számptalan ház fedele lehontatott, néhány be is dült. A' hegyek magosan fekvő hóval voltak boritva, melly alatt sok ember 's néhány száz juh és ló veszett-el, 's még az istállókban is néhány ezer juh 's bárány fagyott-meg. Sok ezer a' legizmosabb fák közül részint kidöntetett, részint gyökereivel együtt a' földből kirántatott. A' közelítő aratás és szénakaszálás mindjárt, néhány szőlőkert pedig örökre elveszett. A' legcsudálatosb ennél az volt, hogy Fiume tájékán két szivárványt leheté látni 12 egész óráig; egyikét éjszak a' másikat nyugot felé; ezentúl a' tenger-partoknál menydörgött, 's villámlott is; azon hegyben pedig, melly két órányira fekszik, havazott. Más nap reggel találtak azután sok össze zuzott hajóját a' tenger partjain. — Ezen szélvész egyszersmind Udineban, 's nem kevesbbé az egész tájékban dühösködött 24 óráig; kiszakasza fákat, ledönte házakat, 's elpusztíta egész falukat. Az egész tájék, mellyen által vonult, pusztított csatamezőhez hasonlita, millyent még a' legdühösebb 's legvadabb ellenség is alig hagyhat maga után. (*Vélg. köv.*)

K Ü L Ö N F É L E .

Az asszony mint pénz. Valamelly uj utazó beszéli, hogy Unamara szigetén, mellyet az Oroszok fedeztek-fel, az asszonyok pénz gyanánt használtatnak. Eladás és vevésnél az árbecc asszonyok szerint határoztatik-meg, 's a' szóban levő tárgyért egy, két, három vagy négy asszonyt adnak. Minthogy azonban ezen tartománynak asszonyai felette ravaszok és csalékonyak, igen sokszor megtörténik, hogy az emberek hamis pénzt kapnak.

Szerencsétlen bravour. Bizonyos mintegy 18 esztendő, 5 láb 8 hüvelyk magas, erős testalkatú fiatal embernek Verilyből a' rione-i departementből, szokása volt társait azzal mulatni, hogy nagy erejét próbára tette. Nem régiben valamelly színben gyümölcs-must készítésével foglalatoskodván néhány barátjaival fogadott, hogy kezeinek minden segedelme nélkül egyedül csak fogaival képes leend egy előtte gyümölcs-musttal megtöltött mintegy 3½ akós hordót felemelni. A' fogadás végbe ment, 's a' hordó mindünnen körülvétetett kötelekkel, mellyek felül egy csomóba össze szorítottak. A' fiatal Herkules látván a' készüléket még is kevesse megszeppent; de midőn társai őt e' végett gúnyolni kezdék, megharagudott, 's hirtelen megragadván fogai-

val a' kötelet, a' hordót nemcsak felemelte, hanem a' jó forma széles udvarnak ellenkező végéig is vitte. Minden felől álmélkodva „győzelem, győzelem!” harsogott elejébe; de ime! midőn terhét a' földre tette, hasztalan törekedett száját ismét becsukni, vagy csak egyetlen szót is szólni. Alélva és eszmélet nélkül rogyott a' földre, 's minden orvosi segedelem hasztalan volt. Hat nap mulva a' nélkül, hogy eszmélet csak egy perczre is visszanyerte volna, kiadá lelkét.

Kis szó. Egyik amerikai hirlap e' kis mexikói szót hozza-fel: „notlazomah nizteopixcatatzin” mely falusi prédikátort tesz.

J E L E S M O N D Á S.

Szív részvéte.

Nem igaz, hogy a' keserv-teli Sőt egy más győtrelem példája
Szív édes örömeit leli Nagyobb ingerrel hat reája
Több szem könnyezéseiben. Kinos szenvedéseiben.
Szabolcsy után S. Sarolta.

Gondviselés.

Isteni kéz ragyog a' haragos villámon is által.

U. N. Tóth után K. Maria.

A' munka által szerez magának az ember mindent, a' mivel bir, életének táplálását, szerencsés állapotját, és gazdagságot.

Rumy Károly.

Élet-szabályok. Nagy hatalmú emberek pártfogásában helyezett reményed hasonlít Jónás repkény-gunyhójához, melyet ha az irigy féreg leront, enyhely nélkül maradsz, 's ekkor egyedül erényednek köszönd, ha a' forró nap hevét csupasz fejed kiállhatja.

Ha a' szerencse olly polczra emelt, mellyről mások tettét bírálhatod, féken tartsd szenvedélyidnek kábitó kény-hatalmát: különben nem kívánhatod, hogy hasonló esetben veled is mások úgy ne tegyenek.

F. Kunfi József.

Aphorismák Bucsánból. Dicséretre méltó a' szegény, kit saját érdeme emelt-fel, ha el nem felejtette, ki volt ő hajdan.

Ki magát jövevénynek tekinti, nyugottabban vándorol a' világ zivatarjai közt.

Dambó E.

S z ó r e j t v é n y.

- 1) Első műve az egész;
Húzd-meg, 's így ha főm kivész,
Olly ércz, mely ha jó a' czél,
Több halált szór, mint aczél.
Végsőmen bár nincs fűszál,
Minden férj ott kaszál.
L.....s Amália.
- 2) Bár fa vagyok az erdőben,
Azért város is vagyok,
'S Bachusnak növénye végett
Hírem és nevem nagyok.
Olvasd nevem visszára,
Találsz mese-mondára.
Pásztor Gyu. V-ról.
- 3) Élemedett aggnak tisztos nevezetje vagyok; de
A' hajadon szépek rettegik árva nevem,
Fordíts; van neked is, 's van minden földi valónak
Amde ha nemtelenül őrzöd, ön ásd-el azt.
Sztarill Vincze.

Előbbi rejtvény: Sirkő.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.